

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ΄

ΚΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 509

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ. Ένα άρθρο του Άλμπερτου Τούμπ.
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Μοιρολόγι.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Η συναυλία του Ώδειου Λότινερ.
ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ. Το τυλιγμένο κερί.
ΛΕ. ΠΑ. Θεατρικά—«Κρυφός πόθος».
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Τι χρειάζεται.
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ. Τούρκοι τραγουδιστάδες.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οί απόγονοι (συνέχεια),
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Elvira.
ΨΥΧΑΡΗΣ. Τρία λόγια (τέλος).
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ.—ΔΗΛΩΣΗ.—ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ
ΘΕΛΕΤΕ.

Δ Η Λ Ω Σ Η

Ο καινούριος πόλεμος μᾶς ἀναγκάζει νὰ σταματή-
σουμε προσωρινὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ φύλλου, πού θὰ τὴν
ξαναρχίσουμε τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβρη, ὅταν πιά ἐλπίζου-
με νὰ χούνε συχάσει τὰ πράματα καὶ νὰ μπορέσουμε ἔτσι
νὰ ξακολοιθῆσουμε κανονικὰ τὸν ἀγώνα, βγάζοντας τὸ
φύλλο κάθε βδομάδα, ὅπως πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ παρακαλοῦμε τοὺς φίλους πού
μᾶς καθυστεροῦν καὶ τὶς φρετινὲς καὶ ἄλλες περασμένες
συντρομιές, νὰ μᾶς στείλουν τὰ χρήματα, λογαριάζοντας
πὼς μὲ θυσία μας κρατήσαμε τὸ «Νουμά» ἴσαμε τώρα, μὲ
ὅλες τὶς ἀνωμαλίες ποῦ φερε ὁ πόλεμος στὰ οικονομικὰ
τοῦ φύλλου.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

Καλέ μου, ποῦθε νύγυρες ; ποῖός τόπος σὲ παντέχει ;
νᾶναι πλατὺ τὸ πέλαγο π' ἀγύριστα ἀρμενίζεις ;
πλανεύτρα ποιά νὰ σοῦ γενεψεν ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο
καὶ μ' ἄφηκες κι' ἀρήνηκες ἀξέχαστον καιρό ;
Μὰ ἐγώ, ἄλλοι, δὲ λησιμονῶ τὰ μάτια μου θυμοῦνται,
θυμοῦνται τὰ χερᾶκια μου, δὲν ἀστοχᾶν τὰ χεῖλια.
Γραφτὸ κορμί πού χάθηκε καὶ ντύθη ὁ Κόσμος μαῦρα !
καὶ κλαῖνε τὰ πετούμενα καὶ μοίρονται τὰ δέντρα
κι' ἔγινε τὸ πιετὸ χολή καὶ τὸ φαί μου ἄλόη,
παντέρμη ἢ ταῦλα κι' ἄχαρη, ἀγίσκιωτο τὸ σπίτι. ..
Τώρα καὶ πού νὰ βρῖσκεσαι ; τάχα μὲ βλέπεις ; Θέ μου !
γιατί νὰ μὴ γυρίζουνε κι' οἱ πεθαμένοι πίσω ;...

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟΥ ΤΟΥΜΠ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἰνδογερμανικῆς γλωσσολο-
γίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Στρασβούργου Ἄλμπερ-
τος Τούμπ, γνωστὸς στοὺς ἀναγνώστες μας καὶ ἀπ'
ἄλλα του ἄρθρα, πού μεταφράστηκαν στὸ «Νουμά»,
δημοσιεύει στὸ τελευταῖο φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ
«Γερμανικὴ ἐπισκόπησις» ἓνα φιλελληνικὸν ἄρθρον—
προ Γρακία, — λαβαίνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ μιὰ μικρὴ
μελέτη, «Ὁ φιλελληνισμὸς μιὰ φορὰ καὶ σήμερα»,
τοῦ καθηγητῆ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεοελληνικῆς
φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου Χάι-
ζεμπεργκ.

Ἄρχίζει ὁ Τούμπ μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 97, λέ-
γοντας, πὼς εἶταν πολὺ δύσκολο τότες νὰ πῆ κανέ-
νας φανερὰ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Λαοῦ, καί, πὼς καὶ αὐτός, γράφοντας κείνον
τὸν καιρὸ, ὅσα ἔγραψε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, φάνηκε
ἀπ' τὰ πράματα, πὼς ἀπατήθηκε. Περιγελοῦσαν,
λέγει, στὴ Γερμανία τοὺς Ρωμιοὺς, πού καταπιέ-
στηκαν ἓνα τέτοιον πόλεμον μὲ τὴν Τουρκίαν γιὰ νὰ
κερδίσουν ἓναν ξεσκιζόμενον κομᾶτι ἀπ' τὴν ἐθνικότη-
τους, καὶ στὸ τέλος νικῆθηκαν ἀπ' τὸ δυνατώτερον
ἄχθρὸν τους—ἢ ἀπ' τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον, καθὼς
ἀκούγονταν τότες καὶ τὸ πιστεύουν κίολας οἱ Ρωμιοί.
Λιγοστοὶ εἶταν κείνοι στὴ Γερμανίαν, πού μίλησαν
κείνη τὴν ἐποχὴ εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνας· μὰ τὰ
λόγια τους δὲν ἀκούστηκαν παρὰ σὲ στενὸ κύκλον.
Οἱ περισσότεροι βρῆκαν ἀφορμὴν νὰ χτυπήσουν τὴν
Ἑλλάδα καὶ μὲ τὶς ἀνόητες ὑπὸθεσεις, πού ἔκαναν,
νὰ δαίξουν, πὼς δὲν ἤξεραν τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, τὸν
πολιτισμὸν του καὶ τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀναφέρει
τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Φαλλμεράϋερ γιὰ τοὺς σημερινούς
Ρωμιοὺς, πὼς τάχα δὲν εἶναι Ἕλληνας, μὰ Σλάβοι.
Τὰ ἄλλα κράτη—πρὸ πάντων ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλ-
λία καὶ ἡ Ἰταλία—δὲν ἔδειξαν τέτιαν διαγωγὴν στὴν
Ἑλλάδα, μὰ καὶ τὴν δικαίωσαν σὲ κάθε περιστά-
σιν τὸν καιρὸν, πού στὴ Γερμανίαν ἔχθρὸν ἀπὸ λιγο-
στούς, οἱ ἄλλοι κατὰτρεχαν ὅσο μποροῦσαν τοὺς
Ἕλληνας. Καὶ ἡ πολιτικὴ ἔγκομα, λέγει, μὲ τὶς συμ-
πάθειες καὶ ἀντιπάθειές της στὴν Ἑλλάδα, ἔπαιζε
ἓνα ὄχι ἀσήμαντον ρόλον.

Κ' ἔτσι ἐνῶ στὴ Γερμανίαν εἶχε εἰπωθῆ πιά, πὼς

ἡ Κρήτη δὲ θάπεφτε «ποτὲς» στὰ χέρια τῶν Ρωμιῶν, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία, εὐτὺς ὀστερα ἀπὸ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον, δεῖξαν τὴν συμπάθειά τους στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ Κρήτη, τὸ πολεμικὸν βραβεῖο, ἔφευγε γιὰ πάντα ἀπ' τὴν Τουρκιά, καὶ μὲ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον τῆς Ἑλλάδας γινότανε σχεδὸν ἀνεξάρτητη· τόσο ἀνεξάρτητη, πὺ μόνον μιὰ παντιέρα στὸ νησάκι τῆς Σούδας θύμιζε τὴν ἐπικυριαρχία τῆς Τουρκίας, κ' οἱ Κρητικοὶ διοικοῦσαν τὸ νησί τους στ' ὄνομα τοῦ Βασιλιᾶ Γεωργίου, (ἡ χωροφυλακὴ εἶχε ἑλληνικὰ τουφέκια καὶ τὰ κυβερνητικὰ χαρτιά ἔφερναν τὸν τίτλον «Βασιλείου τῆς Ἑλλάδας»). Ἔτσι «οἱ Προστάτριες Δύναμεις» μὲ τίς χάρες, πὺ ἔκαναν στοὺς Ρωμιούς, — ὄχι βέβαια ἔλως διόλου χωρὶς σφέρο τους — ἀπόχτησαν τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Ὑστερα ἀπ' ὄλα αὐτὰ οἱ Ἕλληνες ὄχι μονάχα δὲ μᾶς ὄχτρεύτηκαν, μὰ καὶ ξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν τὸ Γερμανισμὸν Πολιτισμὸν, σὺν πρότυπον, καὶ νὰ στέρνουν τὰ παιδιὰ τους στὰ Πανεπιστήμιά μας. Κι αὐτὴ ἡ μισελληνικὴ διαγωγὴ τῆς Γερμανίας ξακολουθοῦσε, ὡς πὺ ἄρχισε ὁ τωρινὸς πόλεμος· οἱ νίκαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ τραγικὸς σκοτωμὸς τοῦ Βασιλιᾶ Γεωργίου, γίνηκαν ἀφορμὴ γιὰ νὰλλάξῃ φρόνημα ἢ κοινὴ γνώμη στὴ Γερμανία.

Ὁ ἀδικοσκοτωμένος Βασιλιάς τὸν περασμένον χρόνον, θυμοῦμαι, πόσον πικρὰ μούχε παραπονεθῆ γιὰ τὴν στάση τοῦ Γερμανικοῦ Ἵπου, πὺ ἔγραφε πάντα μὲ περιφρόνηση γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Κι ὄμως οἱ Γερμανοὶ, πὺ ταξιδεύουν κάθε χρόνον στὴν Ἑλλάδα καὶ λαβαίνουν ἀφορμὴ νὰ ἔχτιμήσουν τὴν Ἑλληνικὴν φιλοξενία καὶ νὰ γνωρίσουν τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, θὰ μπορούσαν νὰ ἔξασκήσουν κάποια ἐπίδραση φιλελληνικὴ — μὰ λιγοστοὶ λαβαίνουν τὸν κόπον νὰ γνωρίσουν τοὺς Ρωμιούς ἀπὸ κοντά· ἢ ἐπικοινωνία τους μὲ τοὺς βαρκάρηδες, τοὺς ἀμαξάδες, τοὺς δραγουμάνους καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν διαφόρων ξενοδοχείων, νομίζουν, πὺς τοὺς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ βρίξουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ λαόν της.

Μὰ γιὰτὶ ἡ Γερμανία ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὸ φιλελληνισμὸν, πὺ ἐμψύχωσε τὰ πιδ ἐκλεχτὰ πνευμάτῃς, στὰ εἴκοσι χρόνια τῆς περασμένης ἑκατονταετηρίδας; Ὁ καθηγητὴς Χάϊζμπεργκ ὁ εἰσηγητὴς τῆς Μεσαιωνικῆς καὶ Νεοελληνικῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου στὴ μελέτη του, πὺ ἀναφέραμε, θέλει νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν σ' αὐτὸ τὸ ρῶτημα.

Ὁ φιλελληνισμὸς τῆς Εὐρώπης δὲν ἀφῆκε νὰ νικήσῃ ἢ σφεροντολογικὴ πολιτικὴ τοῦ Μέττερνιχ, κ' ἔτσι ἡ Ἑλλάδα κατάρθωσε νὰ φτάσῃ στὸ τέλος τοῦ ἀγῶνα της. Τὸ καινούριον κράτος δὲν μπορούσε

νὰ δικαιώσῃ τίς ἐλπίδες κεινῶν, πὺ νόμισαν, πὺς μὲ τὴν καινούρια Ἑλλάδα θάναστηθῇ καὶ ἡ παλιά· πὺς ἡ Ἑλλάδα σὲ διάστημα, λιγότερον ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, κατάρθωσε νάναπτύχῃ σὲ πολιτισμένον κράτος καὶ νὰ τινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὴν Τουρκικὴν μούχλα, αὐτὸ μπορεῖ καθένας νὰ τὸ καταλάβῃ, παραβάλλοντας ὅποια θέλει Τουρκικὴν ἐπαρχία μὲ μιὰ Ρωμαϊκὴν. Ἡ Κρήτη ὄστερα ἀπὸ 15 χρόνων λευτεριά δειχνεῖ σωστὸν Εὐρωπαϊκὸν νησί μὲ τοὺς δρόμους της, τὰ σπίτια της κτλ Ἐνῶ οἱ Τούρκοι σὲ 200 χρόνια κὶ ἀπάνω (ἀπὸ τὸ 1669) ὄχι μονάχα δὲν ἔκαναν τίποτα γιὰ νάνυψώσουν τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν παιδείαν στὸ πλοῦσιον νησί, μὰ καὶ τὸ κατάρψαν, γιὰτὶ δὲν ἔχει σήμερον μὴδὲ τοὺς μισοὺς κατοίκους, πὺχε στὴ Βενετσιάνικη ἐποχὴ. Οἱ Τούρκοι ἀπὸ τότες, πὺ μᾶς ἤρταν στὴν Εὐρώπην, ἔδω καὶ 500 χρόνια, ἔδειξαν πὺς εἶναι ὄχτροι τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ γι' αὐτὸ σήμερον παραδεχόμεστε, πὺς εὐτὺς, πὺ τινάξουν τὸ ζυγὸν τοῦ τυράννου ἀπὸ πάνω τους, οἱ λαοὶ, πὺ βρίσκονται στὴν Τουρκία, ξεπολιτίζονται. Ἔτσι καὶ μὲ τὴν Μακεδονία, ἄμα ξεσκαβωθῇ. Ὅσο γιὰ τοὺς Ἀρβανίτες μποροῦμε νὰ ποῦμε, πὺς πάντα θὰ καλυτερέψουν τώρα, πὺ ἔβγαλαν τὸν Τούρκο ἀπὸ πάνω τους. Ἀνάμεσα στὰ Βαλκανικὰ κράτη ἡ Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ γιὰ τὸν πολιτισμὸν της ξεχωρίζει. «Οἱ Ἕλληνες στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς γίνηκαν ἐκπολιτιστὲς τῆς Ἀνατολῆς· σήμερον περὸστερον ἀπὸ τότες. Στὸ Ὄθωμανικὸν Κράτος καὶ γιὰ τὴν ἱστορίαν, πὺ δημιούργησαν, γιὰ τὸν πολιτισμὸν, πὺ ἔφεραν καὶ γιὰ τὰ πνευματικὰ τους χαρίσματα, παίρνουν τὴν πρώτην θέσιν». Ἐγγραφα στὸ 1897 καὶ δὲ μὲ μὸδιξεί τίποτα νὰ ξαναπῶ τὰ ἴδια μου αὐτὰ λόγια καὶ σήμερον. Βέβαια δὲν ἔφτασαν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα ὄλα τὰ πράματα σὲ τέτλια τελειότη, ὄπως ἔδω, (ἂν εἶναι κ' ἔδω ὄλα τέτλια), μὰ μέρα μὲ τὴν μέρα καλυτερεύουν. Κ' ἔτσι ἔσοι βρέθησαν πέρασι στίς ἑορτὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ στὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν στὴν Ἀθήναν, δὲν μπορούν παρὰ νὰ μολογήσουν, πὺς πολλὰ, πὺ ἔγιναν ἐκεῖ πέρα, πρέπει νὰ μᾶς βροῦν γλήγορα κ' ἐμᾶς μιμητὲς στὰ Συνεδριά μας.

Κι ἂν σήμερον ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει συμπάθειες στὴ Γερμανία, γι' αὐτὸ δὲ φταίει ὁ Ἑλληνικὸς λαός. «Τὴν ἀφορμὴν πρέπει νὰ τὴν ζητήσομε ἀνάμεσα μας, στὴ Γερμανία», παρατηρᾷ μὲ τὸ δίκιον του ὁ Χάϊζμπεργκ. Ὁ φιλέλληνας τῆς ἀρχαίας γλώσσας «πλανιότανε μὲ τὸ ρωμαντικὸν ὄνειρον, πὺς ἔπρεπε νάναστηθῇ ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα εὐτὺς, πὺ θὰ ξεσκαβῶνονταν οἱ Ἕλληνες» δὲν ἔβλεπε, πὺς τὸ Ρωμαϊκὸν δὲ σχετιζότανε μόνον μὲ τὸν ἀρχαῖον, μὰ καὶ μὲ τὸ βυζαντινοχριστιανικὸν πολιτισμὸν. Μὰ ὄλα αὐτὰ

πέρασαν πιά τώρα. Σήμερα βρισκόμαστε στή συμφρονολογική εποχή. Προστατεύουμε τήν Τουρκιά γιά πολιτικούς και οικονομικούς λόγους — τί μᾶς μέλει ἑμᾶς γιά ἕνα μικρό Λαό, ἀπ' τόν ὅποιο δέν μπορούμε νάχουμε κανένα θετικό κέρδος, ἀφοῦ δέν ἔχει μήτε ἐξαγωγή, μήτε στρατό, πού μπορούν νά λογαριαστοῦν; Κι ὅλα αὐτά τὰ λέμε γιά ἕνα Λαό, πούχει προγόνους, στοὺς ὁποίους ἑμεῖς χρωστᾶμε τόσα πράματα. Ἡ ἔξανθρωπιστική μὀρφωση, βλέπετε, δέν ἔχει πιά σήμερα καμιά ἀξία. Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδας δέν ἀκούγεται πιά σήμερα, γιὰτί ὁ Λαός τῆς δὲ ζῆ στήν ἐποχή τῶν ποιητῶν και τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Κι ὅμως εἶναι πολὺ ἀμφίβολο, ἀν ἑμεῖς ἔχουμε νά ὠφεληθοῦμε τίποτα μ' αὐτή μας τῆ μισελληνική πολιτική. «Θὰ εἶναι ἴσως σοφώτερη πολιτική» — βάζω τὰ λόγια τοῦ Χάτζεμπεργκ, γράφει ὁ Τοῦμπ — νά μὴ ἀπωθήσουμε τοὺς Ἑλληνας στήν ἀνατολική Εὐρώπη, κοντὰ στοὺς Σλάβους· ἕνα ἰσχυρὸ χριστιανικὸ κράτος στὰ νοτιανατολικά τῆς Εὐρώπης, πού νά περιλαβαίνει ὅλο τὸν Ἑλληνισμό, πού βρίσκεται σκορπισμένος στήν Τουρκιά και στὰ νησιά, μπορούσε νά μᾶς προσφέρῃ πιότερες ὠφέλειες παρά ὅσες ἡ Τουρκιά, πού τῆς περιμαζεύουμε τὰ συντρίμμια». Αὐτὴ θὰ εἶταν μιὰ πολιτικὴ ἀπαράλλαχτη μὲ τῆς Αὐστρίας στήν Ἀρβανιτιά· μῆγγει ἡ Αὐστρία ἕνα μοχλὸ ἀνάμεσα στοὺς Πανσλαβιστῆς στή Βαλκανικὴ Χερσόνησο, ὑποστηρίζοντας ἕναν ἰσχυρὸ, ὄχι σλαβικό, λαό, πού βλέπει στοὺς Σέρβους και στοὺς Μαυροβουνιώτες τὸ χειρότερο ὄχτρο του, τὸν ὑποστηρίζει γιά νά διατηρήσῃ τὴν παλιά του ἔθνικότη. Και οἱ Ρῶμοι μὲ τοὺς Ἀρβανίτες, ἀφοῦ και οἱ δύο τους ἀπὸ προϊστορικὰ χρόνια βρίσκονται στή Βαλκανικὴ Χερσόνησο, πρέπει σύντομα νά λάβουν τὰ μέτρα τους, γιά νά μὴ τοὺς συνεπάρῃ τὸ σλαβικὸ ρέμα και χάσουν γιά πάντα τὸν ἔθνισμό τους.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ELVIRA

Τοῦ Ὀμηροῦ ἐγὼ παιδί ὅλο φῶς κ' Ἑλλάδα,
τοῦ Ντάντε κόρη ἐσύ, Μοῦσα κ' Ἑλίδα,
μὲ τοῦ ἀπαλοῦ σου γέλιου τὴ γλυκάδα
μοῦ ἔγινες τοῦ ξανανιωμοῦ ἡ ἀχτίδα.

Μάη μενεξένιο δέλι εἶταν πού μὲ 'δες·
πού πᾶς σπερουνιασμένη ἀπὸ τὴ Μοῖρα;
σταλιά ἡ χαρά, πέλαο ἡ λύπη....., ὦ Ἑλίδα,
σὲ χάρηκα ὅσο ζοῦν οἱ μενεξέδες.

Μερίνα, 1918

Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ (*)

Ἡ «Ν. Ἡμέρα» βρίσκει πῶς τὰ κακούργημάτῃ τῶν Βουργάρων ὅσο πρέπει νά κηρύχονται στὸ ἐξωτερικό, ἄλλο τόσο πρέπει νά κρύβονται μεσ' στήν Ἑλλάδα. Καὶ πρέπει νά κρύβονται, λέει, γιά νά μὴν ἐρεθίζεται ἡ κοινή γνώμη και ταράζῃ και τὴν Κυβέρνηση στήν πολιτικὴ π' ἀκολουθαί.

Τὸ πόσο εἶναι λογικὸ νά ζητᾶμε νά συγκινήσουμε τοὺς ἄλλους γιά τὰ παθήματα τῶν ἀδερφῶν μας δίχως οἱ ἴδιοι ἑμεῖς νά συγκινηθοῦμε και νά δεῖξουμε τὴ συγκίνηση και τὴν ἀγανάχτησή μας, ἀν δέν μπορεῖ νά τὸ κρίνῃ ἡ ἴδια ἡ «Ν. Ἡμέρα» ἄς τὸ δῆ ἀπὸ τὸ γράμμα ἐνὸς Ἑγγλέζου, πού δημοσίεψε ἡ «Ἀκρόπολη». Γιατί ὅμως ἡ ἀγανάχτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θὰ τάραξε τὴν πολιτικὴ π' ἀκολουθαί ἡ Κυβέρνηση; Ποιὰ εἶναι ἡ πολιτικὴ αὐτή;

Δέν ὑποθέτουμε πῶς ἡ Κυβέρνηση ἀκόμη και τώρα, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα τέτιο ξεφανέρωμα τοῦ εἶδους τῆς Βουργάρικης πάστας σὲ καιροὺς φιλίας και συμμαχίας, εἰλικρινὰ πιστεύει στὴ διατήρηση τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας κ' ἐργάζεται γι' αὐτή. Σύμμαχοι μὲ σιχαμεροὺς κακούργους; μὲ κλέφτες; μὲ χτηνάνθρωπους; μὲ τέρατα δῆ ἀπὸ κάθε νόμο κι ἀπὸ κάθε δίκιο, μὲ δίχως αἴστημα ἀνθρώπου; ἐδῶ δέν μπορούμε νά φέρουμε παράδειγμα τὴν Ἰταλία μὲ τὴν Ἀουστρία. Οὔτε οἱ Ἰταλοὶ εἶναι σὰν τοὺς Βουργάρους οὔτ' οἱ Ἀουστριακοὶ. Μποροῦν λοιπὸν νά ναι ὄχτροι και σύμμαχοι. Ἡμεῖς δέν μπορούμε μὲ τοὺς Βουργάρους. Ἐξὸν πειὰ ἀν οἱ χιλιάδες κακούργοι κρεμαστοῦν, μαζὶ κ' ἐκεῖνοι πού τοὺς κυβερνοῦν, και διορθώσουν ὅσα ἀπὸ τὰδικήματά τους διορθώνονται. Πρᾶμα πού δέν τὸ περιμένουμε. Γιατί λοιπὸν θὰ ταραζούτανε ἡ Κυβέρνηση στήν πολιτικὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἀγανάχτηση τῆ λαϊκῆ; Κ' ἔπειτα, ἀν παραδλέποντας κάθε πραγματικότητα θάθελε σῶνει και καλὰ νάχῃ τὴ συμμαχία τῶν Βουργάρων ἡ Κυβέρνηση, κατὰ τί θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε περισσότερο ἡ ἀγανάχτηση τοῦ λαοῦ γιά τὸ φέρισμό τους, ἢ δέν μπόρεσε νά τῆς ἀλλάξῃ τὸ μυαλὸ τὸ ὅτι καθόμαστε παραταγμένοι μὲ τῶπλο ἔτοιμο ἀπέναντί τους; Ἄν αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲ γκρέμισε τὴ συμμαχία, θὰ τὴ γκρεμίση ἡ ἐκφραση τῆς ἀγανάχτησῆς μας;

(*) ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶταν ἔτοιμο ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα, ὅτα δηλ. ἀκόμη ψάχναμε νά βροῦμε τί χρειάζεται και τί δὲ χρειάζεται στους Βουργάρους. Τώρα πιά τὸ κατόνι μίλησε και μᾶς ἔδειξε τί τοὺς χρειάζεται.